ÚTITÁRS

MAGYAR EVANGÉLIUMI LAP · LV. ÉVFOLYAM · 2011/3. SZÁM · JÚNIUS 19.

Pünkösdi inverz?

Különös gondolatom támadt a napokban pünkösd ünnepével kapcsolatban: az ötvennégy éves *Útitárs* története a pünkösdi csodával párhuzamba állítható, jóllehet épp az ellentettje annak. Természetesen ötvennégy év nem vethető össze két évezreddel, azzal a kétezer évvel, amióta él az egyház, de ha egy folyóirat ötvennégy esztendőt megér, az igenis szép kornak számít. Ha ezen túlmenően azt is figyelembe vesszük, hogy 1947-től napjainkig milyen idők jártak, továbbá hogy a lapot egészen 2008-ig nem Magyarországon szerkesztették, és azt, hogy ugyaneddig az újságot kizárólag adományokból tartották fenn, akkor talán nem ok nélkül mondjuk: az *Útitárs* létezése kisebbfajta csodának számít.

És hogy miért a cím? Pünkösd fordítottjának biblikus alapon a bábeli nyelvzavart szokás tekinteni. Az, ami az emberek bűnéből Bábelben széttöredezett, a Szentlélek erejéből pünkösdkor egybeforrt. Mondhatjuk úgy is, ahogy *Willy Brandt* egykori német kancellár fogalmazott híressé vált mondatában a berlini fal leomlásakor: „Most összenő, ami összetartozik."

Én azonban egész más vonatkozásban szeretnék most pünkösd inverzéről beszélni. Mi is történt pünkösdkor? Együtt voltak az apostolok, és *„hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, (…). Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni: úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak."* (ApCsel 2,1–4)

Mindenki más nyelven beszélt, és mégis értették egymást? Hogy lehet ez? Eszünkbe juthatnak most az úgynevezett „villámangol", „villámnémet" nyelvkurzusok, az azonban aligha feltételezhető, hogy a tanítványok ott és akkor ezzel a nyelvtanulási módszerrel éltek volna. Ennyire talán még a közismert metódus kitalálója sem gondolta villámgyorsnak a nyelvtanulás folyamatát. Akkor mi történhetett? Az, hogy a tanítványok, a nyelvek különbözősége ellenére, az idegen nyelvi kódok ismerete nélkül mégis értették egymást. Csoda volt ez kétségtelenül.

Mi is a helyzet velünk? Mi, az anyaországban és a határon túl élők, lakjunk bár a Kárpát-medencében vagy Európa más részén vagy akár a tengeren túl, *ugyanazt a nyelvet beszéljük, sokszor mégsem értjük egymást.*

A lap felelős szerkesztőjeként háromévnyi tapasztalat alapján elmondhatom: nem könnyű minden igénynek megfelelni. Ezt persze nyilvánvalóan minden újság szerkesztője elmondhatja, hiszen egyetlen periodikának – legyen az napilap, hetilap vagy valamely szakterület, avagy hobbi orgánuma – sincs homogén olvasóközönsége. Esetünkben két összekötő elem van, mindkettő olvasható a lap alcímében: *magyar* és *evangéliumi.* A két fogalom azonban annyira tág, hogyha a konkrétumokat nézzük, nagyon nehéz megtalálni, hogy ki miről olvas szívesen.

Különféle kritikákat hallottam az elmúlt három évben: „Túl kevés benne a lelki tartalom, túl sok a tudósítás." Vagy: „Túlságosan evangélikus." (Határon túl sok a református olvasónk, nekik ugyanis nincsen ilyen típusú, kimondottan őket megcélzó magyar nyelvű lapjuk.) Megint mások nem találják elég relevánsnak a témákat, úgy érzik, az írások nem mai viszonyokra reflektálnak. Olyanok is akadnak, akik eleve szkeptikusan fogadták, hogy lehet olyan lapot készíteni, amely egyszerre szólítja meg a barcasági faluban élő idős asszonyt, a pesti polgárt és az amerikai professzort.

Többen a formátum miatt elégedetlenkednek, és van, aki a nyomdaminőség miatt. (Talán kevesen tudják az *Evangélikus Élet* olvasói közül, hogy akik lapunkat nem a hetilap mellékleteként kapják kézhez, hanem önálló újságként, azok lényegesen gyengébb minőségben, fekete-fehér lenyomatban olvashatják az *Útitársat.*) Sok tehát a kritika, nagyok az elvárások, ellenben – látszólag – kevés a kézzelfogható eredmény.

Negatív csoda lenne hát az előbb felvázolt pünkösdi inverz? Ellenkezőleg! Ugyanúgy a Lélek csodája az újság ötvennégy éves története, hiszen széttöredezettségünk, emberi gyarlóságunk és minden nehézség ellenére mégis él az *Útitárs,* Európában húsz, a tengerentúlon hat országba jut el, mintegy nyolcezer példányban olvassák, sőt támogatják anyagilag, és biztosan olyanok is akadnak, akik imádságban hordozzák.

Talán még egy vonatkozást megemlíthetünk pünkösddel kapcsolatban – és itt bizonyosan nem inverzről, hanem egyértelmű párhuzamról van szó. Az egyház pünkösdi születése után a kereszténység terjedni kezdett. Ha képekben gondolkozunk: úgy, ahogyan egy követ a tóba dobunk, majd a hullámok egyre több, egyre szélesebb kört rajzolnak a vízre.

Az *Útitárs* ötvennégy esztendős történetében is megfigyelhető ez a fajta terjedés. Először csak az '56-os forradalom után nyugatra emigrált evangélikus lelkészek és lelkigondozók lapja volt, később a református testvérek is – és ekkor már nem csak lelkigondozók – olvasták, majd kézbe vették az erdélyi, felvidéki magyar protestánsok is, három éve pedig minden anyaországi, az *Evangélikus Életet* rendszeresen olvasó hívő is az *Útitársat* olvasók nagy családjának tagja.

Adja Isten, hogy az újság még hosszú időn keresztül lehessen az, ami eddig: *magyar evangéliumi lap.*

Szűcs Petra

Ha itt a vég… Válságok – a vég jelei?

Európai Magyar Evangéliumi Ifjúsági Konferencia, Holzhausen, 2011

Az 1960 óta minden évben megrendezett Európai Magyar Evangéliumi Ifjúsági Konferencia 52. összejövetelének április 16. és 22. között ismét a festői környezetben fekvő Holzhausen melletti Kékkeresztes Üdülő és Konferencia-központ adott helyett. A konferencia nyitórendezvényeit, a megérkezést követő ismerkedési estet és a virágvasárnapi istentiszteletet az ugyanezen a helyen ülésező Nyugat-európai Protestáns Presbiteri Konferencia résztvevőivel közösen tartották, így ezeken az alkalmakon közel száz fő volt jelen.

A virágvasárnapi istentiszteleten a hollandiai református lelkész, *Van Bolhuis-Szabó Emőke* Jn 12,12–19 alapján hirdette az igét. Az ünnepi együttlét során különleges zenei élményben részesítette a gyülekezetet a *Fike Band* néven ismert, teológusokból és zeneművészeti hallgatókból álló, keresztyén együttes Kolozsvárról. Természetes frissességük, hitvalló beállítottságuk folytán könnyű volt megszeretni őket. További zenei fejlődésükhöz a legjobbakat kívánhatjuk.

A konferencia témáját még a 2010-es esztendőben határozták meg a szervezők, de a 2011. év eseményei, természeti és társadalmi katasztrófái, háborúskodásai, ha lehet, még aktuálisabbá tették: *Ha itt a vég… Válságok – a vég jelei?* Vagy ahogy ezt a meghívó röviden megfogalmazta: „Mit mond az utolsó időkről a Biblia, és milyen útmutatást ad nekünk kritikus helyzetekben?"

A témát négy bibliatanulmány és négy előadás dolgozta fel, s tette szinte „kézzelfoghatóvá" a hallgatóság számára.

A bibliatanulmányokat *Ittzés István* Százhalombattán élő nyugdíjas evangélikus lelkész tartotta, *Máté evangéliumának* 24. fejezetéből Jézus tanítványokhoz intézett szavai alapján. Már előadása egyes részeinek címe is felszólító és eligazító jellegű volt: *„Tartsatok ki!"* (a 24. fejezet 1–14. versei alapján), *„Meneküljetek!"* (15–22.), *„Vigyázzatok!"* (23–27.), majd végül: *„Legyetek készen!"* (28–44.). Számtalan történelmi és mai példát felsorakoztató, lebilincselő és sokoldalú, figyelmeztető tanítását röviden a 11–12. verssel lehet summázni: *„És sok hamis próféta támad, akik sokakat elhitetnek. És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül."*

A konferencia másik előadója, *Virágh Sándor,* a sárospataki református gyülekezet lelkipásztora a témát általánosabban, a világban – beleértve az egyházat is – megfigyelhető válságjelek oldaláról közelítette meg. Szemléletes előadásában – a gyakorló lelkipásztor szemszögéből, gazdag hétköznapi példatárából válogatva – mindig biblikusan mutatta be a válságok jellemzőit, a helytállás és a védekezés lehetséges stratégiáit, a válságkezelés konkrét eseteit. Önkritikus megjegyzései tanulságul szolgálhatnak arra, hogy a válságok okainak vizsgálatakor ne essünk abba a hibába, hogy leegyszerűsítő magyarázatokat keresünk és vélünk megtalálni.

A két előadó témamegközelítése erősítette és kiegészítette egymást. Mindketten óvakodtak mindenféle – hasonló témakörök tárgyalásakor bizony sokszor eluralkodó – túlzástól, ami azonban sohasem csökkentette megszívlelendő mondanivalójuk súlyát és komolyságát.

A program további fontos alkotóeleme volt az előadások által felvetett általános és személyes kérdések csoportokban történő megbeszélése. A szokásos egyéb alkalmak, a reggeli imaórák és az esti áhítatok témái váltakozva vagy a húsvéti ünnepkörhöz, vagy az előadások által felvetett gondolatokhoz kapcsolódtak.

Ez évben – mindenki nagy örömére – a megszokottnál is több kisgyermek volt jelen, akik számára külön foglalkozásról gondoskodtak a rendezők.

Külön is meg kell emlékeznünk a konferencia ad hoc kórusának teljesítményéről: a hét kántori teendőit is ellátó *Koós Anita* kórusvezető irányítása mellett, rövid felkészülési idő után, *Gárdonyi Zoltán* három négyszólamú kórusművét adták elő. A színvonalas bemutatóval igazi húsvéti örömöt szereztek a ház minden lakójának és dolgozójának.

A nagycsütörtök esti vigília méltó befejezése volt a konferenciának.

Dr. Bereznai Tamás

Születőben a Németországi Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetsége

Ismét Hannoverben üléseztek a németországi magyar protestáns gyülekezetek, a magyarországi egyházak és a Németországi Protestáns Egyház (Evangelische Kirche in Deutschland – EKD) képviselői, hogy a magyar gyülekezetek jövőjéről tanácskozzanak. Az egyeztetés elsődleges célja a magyar közösségek által létrehozandó bejegyzett egyesület alapszabályának kidolgozása volt.

Az EKD a jövőben az egyesületnek nyújtott anyagi támogatással segíti a magyar közösségeket. A gyülekezetek, meghatározva stratégiájukat, akár idegen forrásoknak, többek között az anyaegyházak támogatásának a felhasználásával biztosíthatják a magyar nyelvű lelkigondozás jövőjét.

A június 6-i megbeszélésen a képviselők megfogalmazták az alapszabály-tervezetet; miután a magyar gyülekezetek véleményezték, a dokumentumot a novemberre tervezett, immár valamennyi magyar közösség és az érintett tartományi egyházak képviselőivel zajló tanácskozáson akár véglegesíthetik is a felek.

Az egyesületnek – a javaslat szerint – minden gyülekezet alapító tagja lehet, azaz minden olyan magyar protestáns közösség, amely rendszeresen tart istentiszteletet, és van presbitériuma. Az egyesületet a tervek szerint a gyülekezetenként két delegált részvételével működő taggyűlés által választott háromfős vezető testület irányítja majd.

Az ez év február 22-én tartott első egyeztetésen az EKD legfelsőbb szinten is kifejezésre juttatta, hogy a magyar nyelvű lelkigondozást a jövőben is biztosítani kívánja. *Thorsten Leisser,* az ügyben felelős egyházi főtanácsos, az EKD migrációs és emberjogi referense úgy fogalmazott, hogy „a szív és a hit nyelvének” megtartását az EKD a jelentősen szűkölő forrásai ellenére is támogatni kívánja.

A magyar közösségek gyakorta egy helyi német gyülekezet részeként, a gyülekezet presbitériumának egy bizottságaként működnek, de vannak önálló gyülekezetek, illetve gyülekezeti központok több prédikálóállomással, amelyek egy németországi egyház szervezetének részei. A jelenlegi helyzetet az érintett közösségek jogi státusának sokszínűsége, a lelkészek alkalmazásának különbözősége, illetve a lelkészi állások fokozatos megszűnése jellemzi.

Az új modell lényege, hogy az egyes gyülekezetek megtartják ugyan jelenlegi beágyazódásukat a tartományi egyházakban vagy a helyi német gyülekezetekben, de egy bejegyzett egyesületet hoznak létre. Az egyesülettel az EKD hosszú távú támogatási szerződést köt, és a jelenlegi szinten tartja a támogatást.

Az új helyzet előnye, hogy az egyesületbe tömörülő közösségek maguk intézhetik sorsukat, határozhatják meg céljaikat és stratégiájukat. Ehhez a rendelkezésre álló eszközökről is maguk dönthetnek. Kihívást jelent, hogy a gyülekezetek együttműködésre és összefogásra kényszerülnek, és a szűkös anyagi forrásokat közös akarattal kell elosztaniuk. Az EKD az átmeneti időszakra többlettámogatást is kilátásba helyezett.

A Magyarországi Református, illetve a Magyarországi Evangélikus Egyház az érintett tartományi egyházakkal, partneregyházaival is egyeztet részállású lelkészek közös alkalmazása céljából. Számos egyéb, önmagában elégtelen megoldás összehangolása is szóba jöhet. E tekintetben a németországi ösztöndíjasok „bevetésén” túl az egyik legfontosabb előrelépést az jelentette, hogy a nyugateurópai szórványközösségek segítésére január 1-jétől a református Generális Konvent elnöksége hivatalosan és Kárpát-medencei szinten koordinálja lelkészek alkalmankénti kiküldését istentisztelet tartására.

Forrás: www.reformatus.hu

Húsz esztendő – két gyülekezet – egy akarat

Hálaadás Oltszakadáton

Lapunkban korábban már foglalkoztunk a budapest-kőbányai és az erdélyi oltszakadáti evangélikusokat összefűző testvér-gyülekezeti kapcsolattal. Május elején jeles eseményhez érkezett a két lutheránus közösség: a partneri viszony kezdetének huszadik évfordulóját ünnepelték meg együtt. Ez alkalomból a Nagyszeben melletti kis közösségbe látogatott a kőbányai gyülekezet küldöttsége *Benkóczy Péter* lelkész és *dr. Csepregi Gyula* felügyelő vezetésével.

A küldöttség tagjai voltak a finnországi Lohja gyülekezetének vezetői is. Az együttlét során vendéglátók és vendégek felidézték az elmúlt két évtized programjait, továbbá fotókiállítást nyitottak meg a gyülekezeti teremben.

A május elsején tartott ünnepi istentiszteleten *dr. Fabiny Tamás* püspök, a kőbányai gyülekezet egykori lelkésze hirdetett igét. A liturgiában mások mellett részt vett *Zelenák József* erdélyi püspökhelyettes, *Hankó Szilamér,* az oltszakadáti gyülekezet jelenlegi, valamint *Kajcsa László,* a közösség korábbi lelkésze. Az istentisztelet után az Oltszakadát magyar mártírjaira is emlékeztető oszlop mellett faültetésre is sor került.

Az alábbiakban teljes terjedelmében közöljük *Fabiny Tamás* püspök itt elhangzott igehirdetését.

* * *

„Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene az egész fogoly néphez, amelyet fogságba vittek Jeruzsálemből Babilóniába: Építsetek házakat, és lakjatok bennük! Ültessetek kerteket, és egyétek azok gyümölcsét! Házasodjatok, szülessenek fiaitok és leányaitok! Házasítsátok meg fiaitokat, és adjátok férjhez leányaitokat! Szüljenek azok fiúkat és lányokat! Szaporodjatok, és ne fogyjatok! Fáradozzatok annak a városnak békességén, ahová fogságba vitettelek benneteket, és imádkozzatok érte az Úrhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!” (Jer 29,4–7)

Keresztyén Gyülekezet, kedves Testvéreim!

Többen talán azt gondolták, hogy ma a két évtizedes testvérgyülekezeti kapcsolatról fogok szólni. Lenne miről beszélni: éjszakai megérkezésünkről 1990 vízkeresztjén, az ifjúság színielőadásáról, amelyen a főszereplő, Jani sapkában játszott, mert előző este beverték a fejét; vagy felidézhetném a ti Pestre érkezéseteket: a gyerekek és az ifjúság harsány énekét a kőbányai ifjúsági teremben: „Eljöttünk, szóljon hát az ének…” Szólhatnék a találkozásról a hídon vagy könnyes búcsúkról autóbusz és vonat mellett, beszélhetnék közös táborozásokról és kirándulásokról, beleszőve a lohjai és a dombóvári testvéreket is. Ám nem a múltat szeretném felidézni. Ezt tegyétek meg ti, tegyük meg együtt, istentisztelet után, gyülekezeti és családi találkozásaink keretében. Most a jövővel szeretnék foglalkozni, Jeremiás igéje alapján.

Az élet és megmaradás levele – ezt a címet lehetne adni annak az ősi igeszakasznak, amely *Jeremiás könyvének* 29. részében található, s ahonnan igehirdetésem alapigéjét választottam. Keserves történelmi előzményei voltak ennek a fogságba írt levélnek! Mintegy kétezer-hatszáz évvel ezelőtt a hatalmas babiloni birodalom meghódította Izráelt, s a nép javát fogságba vitték. Deportálták őket. Idegen földön, idegen kultusz közepette, idegen körülmények között kellett élniük. Más volt a nyelv, amit itt beszéltek, mások voltak a hagyományok, amiket itt ápoltak, más volt a nép, amely mellett kisebbségi sorban éltek.

A száműzöttek körében eltérő vélekedések jelentkeztek. Sokan vonakodtak attól, hogy tartósan berendezkedjenek idegen földön: a birodalom gyors bukásában bíztak, várták a közeli hazatérést, reménykedtek az anyaországgal való boldog egyesülésben. Mások viszont azt vallották: hosszabb időre be kell rendezkedni, elfogadva a geopolitikai realitásokat. Fel kell készülniük arra, hogy talán még gyermekeik és unokáik is ott fognak élni. Ez a szemlélet nem számított megalkuvásnak: ezt az is bizonyítja, hogy a számos vakmerő tettéről ismert Jeremiás is ez utóbbi vélekedést osztotta. Valahogy úgy, ahogyan harmadfélezer évvel később az erdélyi költő, *Reményik Sándor* vallotta: „Ahogy lehet”.

A zsidóság babiloni helyzetét nemcsak a Szentírás, hanem a történettudomány segítségével is rekonstruálni tudjuk, s elmondhatjuk: nem börtönben éltek azért, hanem volt bizonyos mozgásterük. A többségi hatalomtól földeket, területeket kaptak, hogy azokat műveljék. Saját véneik irányítása alatt folytak hétköznapjaik és ünnepeik. Templomi kultuszra, áldozatbemutatásra nem volt mód, de éppen ebben az időben alakult ki a zsinagógai istentisztelet, valamint kezdték tudatosan összegyűjteni szent irataikat. Igen, az „ahogy lehet” jegyében. Közösségeikben nemcsak az imádságnak, hanem a prófétálásnak is helye volt, hiszen éppen Jeremiásnál olvashatjuk ezt a mondatot: *„Támasztott nekünk az Úr prófétákat Babilonban!”*

Ha a testvérek most valami „áthallást” érzékelnek, az nem a véletlen műve. Magam is vallom, hogy Isten igéje a legváratlanabb helyzetekben elevenedhet meg, lehet élővé és hatóvá. Ti, erdélyi magyarok, szakadáti evangélikusok a hajdani zsidókhoz hasonlóan átélhettétek azt, hogy egy világpolitikai döntés következtében megváltozott a sorsotok. Ezúttal azonban nem ti léptétek át a határokat, hanem a határok léptek át rajtatok. Az évtizedek során sokakban lángolt föl talán a vad remény, hogy hamarosan véget ér a száműzetés. Mások azonban az „ahogy lehet” programját hirdették meg. Abban bizonyos vagyok, hogy ti is elmondhatjátok: „Támasztott nekünk az Úr prófétákat Erdélyben!”

Vendégként – nagy örömömre: gyakori vendégként – azt érzékelem, hogy közöttetek talán ízesebb a szó, és szenvedélyesebb a hit, hitelesebb a hazaszeretet, tüzesebb a hitvallás, és mélyebbről fakad az imádság. Hetven évig éltek Babilonban? Úgy tűnik, tovább! De Isten igéje arra utal, hogy az ő ereje több mint megannyi geopolitikai realitás… Élni lehet, élni kell. Élni és megmaradni. Ahogy lehet.

Jeremiás levele – amely könyvének 29. részében olvasható – nem egyszerűen vigasztalja a deportáltakat, hanem csodálatos programot is ad nekik. A Jeremiás által felvázolt nagyívű programot talán négy pontban lehet összefoglalni: mind a négy alkalmazható az erdélyi magyar evangélikusság helyzetére is.

Először ezt mondja a próféta: *„Építsetek házakat, és lakjatok bennük!”* Vagyis ne az átmeneti sátortáborokban és szánalmas menekülttáborokban éljenek, hanem telepedjenek le, rendezkedjenek be. Mert szükség van hajlékokra, otthonokra, házakra. Emberek házára és Isten házára. Istennek hála, a ti templomotok közel nyolcszáz éve áll már ezen a helyen, és ezt kell, ezt lehet folyamatosan felújítanotok. Öröm, hogy házaitok is állnak, és azokban otthonosan és mind kényelmesebben élhettek. Csak reméljük, hogy a külső biztonság belső, lelki békét is jelent.

Másodszor ezt mondja Jeremiás: *„Ültessetek kerteket, és egyétek azok gyümölcsét!”* Vagyis gondoskodjanak a környezetükről. A kerítéseket, ha vannak, takarják el zöld növényekkel. Ma úgy mondanám, hogy ne szögesdrótok, hanem gyümölcsfák között éljenek. Műveljék kertjeiket, műveljék önmagukat. Virágozzanak a fák, virágozzék a remény. Így, májusban különösen is. A szürkeség rút színét váltsa föl a remény zöldje.

Jeremiás harmadik intelme így szól: *„Fáradozzatok annak a városnak békességén…”* Majd józanul hozzáteszi: mert attól függ a ti békességetek is. A falu, a város, az ország javának keresése nem megalkuvás, hanem a szeretet és az egymásrautaltság jele. A testvérszereteté. Az apostol ezt így mondja: Amennyiben lehet, amennyiben rajtatok áll, igyekezzetek békességben élni minden emberrel.

Jeremiás negyedik mondatát érzem azonban a mai ünnepi órában leginkább érvényesnek: *„Házasítsátok meg fiaitokat, adjátok férjhez leányaitokat. Szüljenek azok fiúkat és lányokat! Szaporodjatok, ne fogyjatok!”* Az első tehát a megmaradás. Hogy nem olvadunk be, nem szűnünk meg, nem szívódunk fel, ha csak lehet, nem vándorlunk ki. A második a gyarapodás: nemcsak megmaradunk azon a szinten, amelyen korábban éltünk, hanem ahhoz hozzá is tudunk tenni. A harmadik a jövő. Nemcsak visszaemlékezünk, és a múlton merengünk, hanem tudván tudjuk: van holnapunk is. Egyéni és közösségi értelemben egyaránt. A negyedik összefügg ezzel: a gyermek Isten áldása! Az ige megtanít arra, hogy ajándékként fogadjuk a gyermekeket. Az isteni szeretet jelének tekintsük őket. Ezért is nagyon fontos a gyermekmunka a gyülekezetben. Így emlékszem vissza azokra a gyermekekre és fiatalokra, akik húsz évvel ezelőtti szakadáti és budapesti találkozásaink során a kapcsolatok motorjai voltak. Istennek hála, sokan, immár felnőttként, itt lehetnek még, és saját gyermekeiket hozzák ide – mint ahogyan mi is elhoztuk gyermekeinket, a következő nemzedéket.

Hiszem és vallom: Istennek terve van a gyermekekkel. A mindenkori Ábelekkel. Ők kevesebb sérüléssel és több bizalommal élhetnek a világban és itt ebben a közösségben. Általuk is valósággá válhat Jeremiás számos további ígérete: *„Békességet és nem romlást tervezek, reményteljes jövőt adtam számotokra!”*

A levélnek ebben a részében három egymással összefüggő mondat áll egymás mellett. A sorrend döntően fontos, a lépéseket felcserélni nem lehet. Az első: *Megtaláltok engem, ha kerestek.* A második: *Jóra fordítom sorsotokat.* A harmadik: *Összegyűjtelek titeket arról a helyről, ahová szétszórtalak.* Sorsunk jobbra fordulása és a szétszórtságból való hazatalálásunk akkor valósulhat csak meg, ha mindenekelőtt keressük az Urat.

Ezt pedig már nemcsak Jeremiás, hanem Jézus is mondta: *„Keressétek először Isten országát és igazságát, és minden egyéb megadatik nektek!”*

Ámen.

„Tudjunk egymásért szívesen minden terhet hordani”

Beszélgetés Koszta István brassói evangélikus lelkésszel

***Evangélikus énekeskönyvünk* kedvelt éneke (266.), melyből a fenti cím is származik, több vonatkozásban is a keresztények egységére buzdít. Brassóban is ez a gondolat vezérelte azokat, akikben megszületett az elhatározás: a különböző felekezetek klerikusai közös keresztutat szerveznek a város központjában a nagyheti eseményekhez kapcsolódva. Ez esetben tehát nem csak a szavak beszéltek: mintegy jelképes cselekedetként az egyes felekezetek önkénteseinek csapata egy nagy keresztet a vállára véve zarándokolt stációról stációra. A különleges eseményről faggattuk *Koszta István* brassói evangélikus lelkészt.**

– Kinek az ötlete volt a közös keresztút, és mely felekezetek vettek benne részt?

– Az ötlet a római katolikus egyháztól, *dr. Nagy György Attila* plébánostól indult. Brassó olyan kisváros, ahol a különböző nemzetiségek, illetve a különböző keresztény felekezetek évszázadok óta éltek és élnek multikulturális közösségben. A többségi ortodox keresztény felekezet és a római katolikus, illetve az evangélikus, református, unitárius protestáns felekezet tagjai egyaránt sorban a vállukra vették a Krisztus szenvedését jelképező keresztet.

Lutheránus szemmel öröm volt látni, hogy Krisztus testében, az anyaszentegyházban a „tagok” hogyan találták meg a helyüket, hogyan töltötték be hivatásukat – egyik sem akart uralkodni a másikon. Mindenki a megfeszített Krisztus halálát hirdette a maga nyelvén, saját rítusa szerint.

– Miként szervezték meg, és hogyan zajlott az esemény a gyakorlatban?

– A szervezés a Brassó-Bolonyai Római Katolikus Plébánián kezdődött, ahol kidolgoztuk a keresztút állomásainak helyeit és mottóit. A Kolostor utcai Szent Péter-Pál római katolikus templomból indult a körmenet, és a szász evangélikus Fekete-templomban zárult. Hangosbemondón keresztül három nyelven, sorban mondtuk a *Miatyánkot,* majd minden stációnál a soron következő felekezet imádkozott, énekelt, Bibliát olvasott. A tömeg pedig egyre gyarapodva kísérte a keresztet.

– Milyen tapasztalat, tanulság szűrhető le a kezdeményezésből?

– Az, hogy Isten Krisztusban ajándékozott szeretete ma is élő, közösségteremtő, újjáteremtő valóság; ez az, ami az emberi gyarlóságok, netán bűnös megszokások szorításából kiszabadít, és útnak indít egymás felé.

– Beszéljünk most a tágabb közösségről! Lelkész úr milyennek ítéli meg az Erdélyben ma élő magyar evangélikusok helyzetét?

– Kisebbségi, de életképes egyház vagyunk! Az élet pedig Krisztus! És ez a legfontosabb! A legkisebb romániai történelmi egyházként, kitartó hitünk, munkánk, anyanyelvünk révén jelen vagyunk a nagyvilág legtöbb keresztény fórumán. Úgy gondolom, hogy az utóbbi időben egyházunk strukturálisan is megerősödött. Az olyan bizonytalan társadalmi, politikai, gazdasági helyzetben, amilyen a mai, szükség volt erre.

Külkapcsolataink létfontosságúak egyházi életünk mindennapjaiban. Romániában, ahol az állam nem nyújt állandó támogatást az egyházi intézmények fenntartásához, igen nehéz megtalálni azt az anyagi fedezetet, amely biztosítja a zökkenőmentes közösségépítő munkát. Az ifjúsági munka, a diakóniai szolgálat intézményesítéséért is megfeszített küzdelem folyik: az egyházon belül kialakítani azt a környezetet, ahol a ma nemzedéke megkapja azt a többletet, amelyet Isten nyújt számára, hogy majd ő is nyújtani tudjon testvére számára.

A jelenben élő, munkálkodó magyar evangélikusokként fontosnak tartjuk a jövőt. Nem kutatjuk, de megteszünk mindent azért, hogy drága értékeinket: hitünket, anyanyelvünket átörökítsük a jövő nemzedéknek. A magyarhoni testvéregyházzal karöltve lehetőségek, kapcsolatok nyíltak meg egyháztagjaink számára. A testvér-gyülekezeti látogatások, a testvéregyházmegyék lelkészeinek rendszeres találkozói hiterősítő tapasztalatcserét jelentenek. Evangélikus családok évről évre látogatják egymást, minthogy a család a nemzet alapja.

Ezenkívül a nyitottság jellemez minket, nem zárkózunk el a más felekezetű testvérektől sem, közös rendezvényeken veszünk részt, együtt dicsérve az Istent.

– Miben látja a Romániában élő magyar evangélikusság megmaradásának zálogát?

– Megmaradásunk záloga: Krisztusba vetett hitünk és anyanyelvünk – önazonosságunk megtartása, hogy töretlen hittel szolgáljuk Istent és őáltala népünket, nemzetünket, a ránk bízottakat. Ez pedig akkor sikerülhet, ha általunk Isten élő igéje munkálkodik.

A demográfiai adatok ugyan elkeserítőek, itt is divat lett az „egyke”, ám a jövőről szóló statisztikák elszomorító emberi jóslatai ellenére is vallom, hogy az egyházat Krisztus tartja életben élő igéje, gondviselő szeretete által. Evangélikus egyházunk megmaradása Romániában, Erdélyben is az ő kezében van. Mi pedig ezt a megmaradást, az életet ingyen, kegyelemből kaptuk-kapjuk, ajándékként. Az élet, a megmaradás feltétele az: akarjuk-e, vállaljuk-e, hogy magyar evangélikusokként továbbra is Isten és nemzetünk szolgálatában éljük mindennapjainkat.

Szűcs Petra

»HÍVÁSRA HÁZHOZ MEGYÜNK!«

Stuttgarti istentiszteletek DVD-n

A stuttgarti magyar protestáns gyülekezetben 2010 és 2011 folyamán tartott istentiszteletekről készült videofelvételek megjelentek DVD-n. Ajánljuk őket nyelvi és felekezeti szórványban élőknek, illetve mindenki másnak is, akinek nincs módja személyesen részt venni istentiszteleten.

Kiadványaink árai:

- egyes DVD-k három istentiszteletről: 5 euró;
- 2010-es, éves DVD tizenkét istentiszteletről: 15 euró plusz 2 euró postaköltség.

Megrendelhetők a következő címeken: istvan.gemes@freenet.de vagy: Ung. Ev. Gemeinde in Württemberg, 70184 Stuttgart, Gänsheidestr. 9.

Bankszámla: Ung. Ev. Luth. Seelsorgedienst, BW-Bank Stuttgart, BLZ 600 501 01 – Konto Nr. 1180084

IBAN: DE58 6005 0101 0001 1800 84

BIC: SOLA DE ST

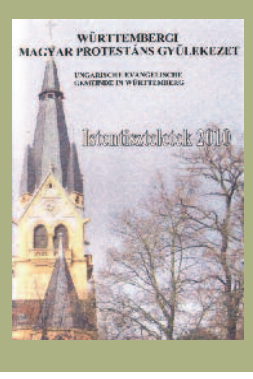

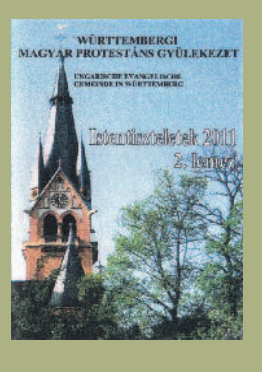

LÁTTA JÉZUST

Nikodémus

Görögök jöttek föl a jeruzsálemi ünnepre a kéréssel: *„Jézust szeretnénk látni.”* (Jn 12,21) Mivel pedig számunkra ma fizikailag ez nem lehetséges, annál inkább érdekelnek azoknak a tapasztalatai, akiknek ez megadatott: látták az Urat.

Az első három evangélium olvasásánál az a benyomásunk, mintha Jézus egész működése alatt csak egyszerű, mindennapi emberekkel s főleg a társadalom szélére sodródottakkal foglalkozott és törődött volna. Más képet nyújt a negyedik evangélium. A bethesdai bénától (5. fejezet) és a vakon születettől (9. fejezet) eltekintve Jézusnak csupa fontos és előkelő emberrel van dolga. Mária, Márta és Lázár háztulajdonos család volt (11. fejezet), királyi főember kéri fia meggyógyítását (4. fejezet). A Pilátustól Jézus testét kikérő Józsefről azt olvassuk, hogy *„Arimáthiából való gazdag ember volt”* (Mt 27,57). Péter csak azért követhette Mesterét a főpapi udvarba, mert valaki bevitte, aki a főpapnak „ismerőse” volt. Sőt tanácstagokról is tudósít, akik attól való félelmükben, hogy kizárják őket a zsinagógából, inkább eltitkolják, hogy ők már hisznek Jézusnak (12,42).

Nos, ezek közül való Nikodémus is, aki írástudó farizeusként tagja a nagytanácsnak. S ha ő Jézus sírbatételéhez száz fontnyi mirha- és aloékeveréket hozott, akkor szegény se lehetett. Amikor a császári seregek körülzárták Jeruzsálemet, négy dúsgazdag polgár állítólag éveken át el tudta látni vagyonából a város lakosságát. Nikodémus talán éppen ezek egyike lehetett.

Gazdagsága, befolyása azonban nem elégítette ki. Ő látni akarta Jézust. Mi késztethette erre? Mindenekelőtt a fenyegető közhangulat. Az ünnepre feljövő Jézus olyan hatásosan beszélt, hogy felkavarta a városi kedélyeket. Ugyanakkor elterjedt a hír, hogy elfogására, sőt megölésére is készülnek a városban. *„Vajon nem ő az, akit meg akarnak ölni? És íme, nyilvánosan beszél, és semmit sem szólnak ellene. Talán bizony felismerték a vezetők, hogy ő a Krisztus?”* – így sugdolódzik a lakosság, és a tanácsnak gyorsan kell intézkednie (Jn 7,25–26).

De zavar van a tanácsban is, mert akiket Jézus elfogásával bízták meg, nem mertek a megbízásnak eleget tenni (Jn 7,44). Nikodémus is szorítóba került: egyrészt a néppel együtt szimpatizál Jézussal, de mint tanácstag hogy viselkedjék?

Éjjel merészkedett el Nikodémus Jézushoz. Féltében-e, vagy mert komoly tanítókat beszélgetésre, tanácskérésre éjjel illett meglátogatni? Nem tudjuk. Ám beszélgetésük egyáltalán nem a zavaros helyzet vagy a tanács töprengése körül forgott. Erről Jézus gondoskodott, mert rögtön az újjászületésre és az Isten országára terelte a szót. Nem a nép hangulata a döntő, hanem annak szükségessége, hogy a Léleknek be kell hatolnia az életünkbe. Csak a Lélek nyithatja meg számunkra az utat Isten országába. Ezt kell meghallania Nikodémusnak. Aki nem születik újjá a Lélektől, ne is álmodjék arról, hogy Isten legyen úr az életében.

Érdekes módon nem zárul le a beszélgetés. Mert néhány szó váltása, néhány kérdés-felelet után Nikodémus alakja teljesen eltűnik. Viszont a horizont kitágul, hogy beletorkolljon Jézus valószínűleg legfontosabb beszédébe. Ennek csúcsa az a mondat, amelyet sokan szeretnek a Biblia „legközepének” tartani: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta…”*

Azt gondolom, Nikodémus nem bánta, hogy az ő személye a továbbiakban szinte nyomtalanul eltűnt, viszont Jézus szájából hallhatta az életét megváltoztató, mentő evangéliumot.

Elképzelhető, hogy a beszélgetés utáni napon már felvértezetten jelenik meg a tanácsban. S valami hallatlanra mer vállalkozni. Látja, hogy tanácstag társai már eleve eldöntötték Jézus megsemmisítését, ahelyett, hogy a Lélek szavára figyelnének. Nagyot merészel, de óvatosan abba csomagolja be a véleményét, amit társai mind értenek: a törvény tiszteletébe. Azt pedig kötelező érvényű megállapításként mondja ki, hogy senkit nem szabad elítélni anélkül, hogy előzőleg ne kapna alkalmat a meghallgatásra (5Móz 1,16–17). Hát nem ez ellen készül véteni a tanács, inkább pletykákra hallgatva, ahelyett, hogy meghallgatná a megvádoltat?

Lehurrogják, azzal a gunyoros megjegyzéssel, hogy talán már ő is „galileai” lett, akárcsak az onnan jött názáreti Jézus (Jn 7,51).

Csoda-e, ha sokkal később egy irat is megszületett, amelynek *Nikodémus-evangélium* lett a neve. Ez kizárólag a zsidó tanácsot teszi felelőssé Jézus haláláért. De Nikodémus mégis nyertes. Ha társai nem hallgatták is meg, őt Jézus egész életére elkötelezte a Lélek ajándékával. Úgy érezte, hogy a megölt Mesternek meg kell adnia a végtisztességet: arimáthiai Józseffel együtt gondoskodott Jézus sírbatételéről (Jn 19,39).

Ezzel azonban nem a halottat gyászolta: mirhát és aloét királyok megkenésére használtak (Zsolt 45,9). Nikodémus nemcsak látta az Urat, de meglátta benne a Krisztus-királyt, aki minden nép Ura. Egészen új értelmet kaphattak nála az ismert zsoltárversek: *„Én kentem föl királyomat… Az én fiam vagy! …neked adom örökségül a népeket…”* (Zsolt 2,6.7.8). S amíg kereszténység lesz a földön, tisztelettel emlegetjük Nikodémust az első bizonyságtevők között: *„Ne csodálkozz… újonnan kell születnetek.”* (Jn 3,7)

Gémes István

HÍREK, KITEKINTÉS

Tirana, Albánia. Az oktatási minisztérium törvénytervezetet készített elő, amely szerint tilos lenne az egyházi iskolákban a vallási szimbólumok használata. Ezzel akar hozzájárulni a világi nevelés biztosításához. A terv ellen mind az ortodox egyház, mind az imámok szövetsége élesen tiltakozik.

Cetinje, Montenegro. A szerb ortodox egyház egyházellenes megnyilvánulásként értélkeli, hogy a kormány le akarja bontatni azt a 2005-ben épített templomot, amelyet a metropolita építési engedély nélkül a hadsereg segítségével épített az ország legmagasabb hegyén.

Moszkva, Oroszország. *Örök értékek: az orosz identitás alapjai* címmel katalógust állított össze az ortodox egyház, amelyhez az orosz társadalomnak szigorúan alkalmazkodnia kellene. A listán szerepel az igazság, a politikai egyenlőség, a bíróságok tisztessége, a vezetők felelősségtudata, küzdelem a korrupció és a szegénység ellen és minden jó törekvés, amely a népek közösségében méltó helyet biztosít Oroszországnak.

Pozsony, Szlovákia. A kultuszminisztérium eszmecserére hívta a vallási vezetőket az egyházak finanszírozásának újragondolása végett. Bizottságot szerveztek a kérdés mihamarabbi megoldására.

Nyitra, Szlovákia. A római katolikus egyház 1921-ben szlovák püspököket kapott, miután a Felvidéket elcsatolták Magyarországtól. Az ennek emlékére tartott ünnepséget a zsidó közösség élesen bírálta, a három püspök egyike, *Ján Vojtassák* ugyanis helyettes elnöke volt annak az államtanácsnak, amely 1939–45 között eldöntötte a zsidók deportálását és elpusztítását.

Kijev, Ukrajna. Februárban tették közzé a nemzetiségek és vallási közösségek bizottságának statisztikai adatait. Eszerint csaknem 36 ezer vallásos közösség van az országban. A lakosság 51,2%-a ortodox, az újprotestáns egyházak (baptisták, adventisták, pünkösdisták) hívei 29%-ot tesznek ki, míg a népesség 10%-a görög katolikus, 3%-a pedig római katolikus. Több mint háromszáz zsidó és ezerkétszáz muszlim szervezet működik az országban. A rájuk vonatkozó törvényeket újra kell fogalmazni.

Phil Campbell, Egyesült Államok. Tornádó rombolta le az egyik gyülekezet templomát. Helyén, a romok között felállított fakereszt körül ötezer hívő ünnepelte a feltámadás ünnepét. Az elhangzott igehirdetés nem arról szólt, hogy milyen tragédia érte a gyülekezetet, hanem arról, hogy Isten segítségével szabad és lehet újrakezdeni.

London, Anglia. 18 829 személyt kérdezett meg egy kutatócsoport 24 országban. A megkérdezettek 51%-a hisz Istenben, 18%-a tagadja a létét. Ugyanennyien hisznek a halál utáni életben. A közvélemény-kutatás szerint a legvallásosabb országok Indonézia, Törökország, Brazília és Dél-Afrika, a legvallástalanabbak pedig – ebben a sorrendben – Franciaország, Svédország, Belgium, Nagy-Britannia, Japán és Németország.

Atibaia, Brazília. A Lausanne-i Mozgalom itt tartotta világmissziós konferenciáját. Száz évvel ezelőtt a világ keresztényeinek 80%-a élt Európában és az Amerikai Egyesült Államokban, ma viszont már az összkeresztény ség 60%-a nem e földrészek lakója. Egyre több egykori missziói egyház küldi térítőit az elvilágiasodott Európába. Például Londonban 2000 óta átlagosan hetenként két gyülekezet keletkezik, amelyeket délről bevándoroltak szerveznek.

Graz, Ausztria. Egy közgazdász szerint a mélyen hívők statisztikailag kimutathatóan hét évvel élnek tovább az átlagnál. Így fogalmazott: „Másként kifejezve: a hitetlenség úgy rövidíti az életet, mintha valaki negyvenévesen naponként egy doboz cigarettát szívna el."

Boston, Egyesült Államok. Számítások szerint földünk csaknem hétmilliárdnyi lakosából 2,30 milliárd a keresztény, 1,6 milliárd muszlim, a hinduk száma 0,95, a buddhistáké 0,47 milliárd.

Nürnberg, Németország. A Németországi Protestáns Egyház (EKD) 2011-et a keresztség évének nyilvánította. Sokféle rendezvény között arra is biztat, hogy összevontan nagyobb keresztelési ünnepségeket szervezzenek. Egy nürnbergi gyülekezet július 23-ára tervez egyet, amelyre háromezer gyermek családját hívta meg levélben. Eddig már hetvenhét gyermeket jelentettek be, és várható, hogy a szám még növekszik.

Stuttgart, Németország. Ötvennyolc év után sikerült a zöldek és a szociáldemokraták pártjának kormányt alakítania Baden-Württembergben, miután a tartományi választásokon legyőzték a keresztény demokratákat és a liberálisokat. Az új kormány már programjába vette a „leszbikusok, homoszexuálisok, biszexuálisok és transzszexuálisok" egyenlő jogainak biztosítását.

Tirupat, India. A Dél-indiai Evangélikus Egyház januárban szentelte fel első női lelkészeit. Ezzel bebizonyította, hogy „nagy családként" él Indiában. A Lutheránus Világszövetség tagegyházainak 80%-ában lehetnek nők is lelkészek.

Genf, Svájc. A Lutheránus Világszövetség titkára felhívással fordult a tagegyházakhoz, hogy anyagilag járuljanak hozzá az észak-afrikai menekültek segélyezéséhez.

Vatikánváros. Ötvenéves jubileumát ünnepelte a római katolikus egyházban a Keresztények Egységét Előmozdító Pápai Tanács, amely nagyban hozzájárult a kölcsönös megértéshez és a bizottságok munkájához. A testület egyre szorosabb kapcsolatot kíván fenntartani az Európai Evangélikus Egyházak Közösségével.

Krakkó, Lengyelország. Az antiszemitizmust elutasítják, de annál inkább szeretnék keresztény hitre téríteni a zsidókat – erről szólt az itt megtartott evangelizációs konferencia. Az üdvösség egyetlen útja Jézus Krisztuson keresztül vezet, ez zsidók és nem zsidók számára is érvényes.

Münster, Németország. Európában a más vallásúak iránt a legtürelmesebbek a dánok, a hollandok, a franciák és a portugálok. Legtürelmetlenebbek a németek: keleten 53 százalékuk van megértéssel más vallások iránt, nyugaton csak a népesség 49 százaléka.

Összeállította: G. I.

A Szentlélek már a konyhában van

Isten éltesse Rusznyák Dezsőt örökké, velünk együtt!

Reggeli egy felvidéki lutheránus parókián 2011. május 1-jén. Az asztal körül ül a helyi gyülekezet és még vagy tíz szórvány lelkipásztora (rá még visszatérünk), egy norvég lelkész, aki magyarul és szlovákul is (!) megérteti magát a helyiekkel – ugyanakkor francia nyelven doktorál Oslóban *Husz János* egyik elődjének életéből… Cikkünk megjelenése idején Sopronban fejleszti magyartudását, hogy eredeti nyelven kutathassa az ötvenes évek egyházellenes dokumentumait.

A napsütéses, virág- és kávéillatos reggeli harmadik szereplője e cikkecske írója, aki a sajógömöri lelkésszel együtt koptatta az Evangélikus Teológiai Akadémia székeit a nyolcvanas évek elején. Az elmúlt húsz esztendőben gyakran vendégeskedtem itt, a Mátyás királyt is látott Gömör megyében különböző szolgálatok, programok kapcsán. Barátságunk több évtizedes. Most evangélizációs sorozat tartása a feladatom az ünnepi hétvégén.

Tehát *Rusznyák Dezső,* avagy *Dezider Rusnak* hatvanéves. Isten éltesse örökké, velünk együtt!

Ez talán még nem érne meg egy cikket az *Útitársban,* de térjünk vissza a konyhába. A Szentlélek szereti a konyhát, na meg persze az istállót, a felházat, az utcát, piacot, tereket és egyéb helyeket, ahol az emberek élnek, sírnak, örülnek. A vasárnapi parókiának van valami különös atmoszférája.

Az eddig leírt jelenetbe egyszer csak belépnek az újabb szereplők. Négy helyi cigány fiúcska. Mind elegánsan, szép öltönyben, nyakkendővel, megilletődött arccal és virággal a kezükben. Mintha tojásokon járnának, odalépnek a hokedlin ülő pásztorhoz, és felköszöntik, ketten magyarul és ketten szlovákul. Az egyik evangélikus lelkész szeretne lenni. A templomban néhány perc múlva köszöntésképpen hangszeres kísérettel (az egyik hegedül, másikuk elektromos orgonán játszik) eléneklik az izraeli himnusz dallamára írt, *Tüzed, Uram Jézus* kezdetű dalt. A Biblia ilyesmire szokta használni a közöttünk és bennünk levő „Isten országa" kifejezést.

Aki számon tartja a szórványt, tudja, hogy a szlovákiai magyar evangélikus gyülekezetek nem éppen felszálló ágban vannak. Dezső testvérem hűséggel, de sok fáradsággal járja a nagy területet. Néha elkeseredik, ilyenkor magát bántja. Bűnös pap vagyok – mondogatja rekedt hangján. „…bűnösök vagyunk mi, akár a többi nép…" – jut eszembe *Radnóti* sora. Sok összetevő eredményezte a mai sanyarú helyzetet. De a Szentlélek már a konyhában van! Ő a kövekből vagy cigánykákból is tud fiakat támasztani magának.

Százhatvanan jöttek el köszönteni Rusznyák tiszteletest. *Milan Krivda* püspök, aki prédikált, számtalan szlovák és magyar kolléga, közeli és távoli testvérek, és ahogy az ünnepelt emlegette őket, a „vérrokonok". Ők külön áldást kaptak az oltárnál. Volt itt minden, ami kell és fontos: ének- és zenekar, szép szlovák liturgia, ihletett igei köszöntés *Endreffy Géza* budaörsi lelkésztől. *Badin Ádám* előadóművész hitelesen, művészi erővel olvasta fel *Luther* Miatyánk-parafrázisát (EÉ 72). Az istentisztelet után a kultúrházban folyatódott az ünnepség. (Előző este még 11 órakor is – amikor megnéztük a terepet – cukrozták a poharak szélét a másnapi vermuthoz a fáradhatatlan segítők.) Itt is szólt az ige, később anekdoták, népdalok és a százdi citerazenekar nagyszerű játéka tette teljessé a napot.

Lóczy Tibor, a néhány éve megtért helyi vállalkozó örömmel jelentette be: már nemcsak imádkozunk érte, hanem láthatjuk is, hogy él a gyülekezet. Nincsenek még tömegek, de az elmúlt egykét évben beindultak a gyermek- és ifjúsági programok, az iratterjesztés, nagyobb erőkkel látogatják a szórványt, egyre több konferenciát, tábort szerveznek, nem kis mértékben a kétszázötven kilométerről rendszeresen érkező budaörsiek segítségével.

Kedves Dezső, te „bűnös pap", hálát adunk érted az Örökkévalónak hosszú szolgálatodért, az állandó útonlevésért, a tatarozásokért, mélyről felszakadó imákért, azért, hogy a Lélek erejével nagy családot gyűjtöttél össze szlovákokból, cigányokból, magyarokból és ebből a nyelvzseni norvégból.

Lesz folytatás, igen, mert *ő* nagyobb a mi szívünknél, mert *ő* mindannyiunk Atyja.

Szeverényi János

Állami kitüntetés Pátkai Róbertnek

A Magyar Köztársaság londoni nagykövetségén a *Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje* kitüntetést vehette át május 6-án *Pátkai Róbert,* az Egyesült Angol Nyelvű Evangélikus Egyház nyugalmazott püspöke.

A családias légkörű ünnepségen három olyan magyar származású személyiségnek nyújtották át a *Schmitt Pál* köztársasági elnök által adományozott állami kitüntetéseket, akik jelentős mértékben járultak hozzá a magyarságtudat megőrzéséhez, illetve az anyaországgal való kapcsolatok ápolásához. *Dr. Lucas-Zolnai Edit* jogász (a Londoni Magyar Iskola Plusz vezetője) és *Daróczi Sarolta* tanárnő mellett a legmagasabb elismerésben – a magyar nyelv és kultúra terjesztése érdekében végzett munkájáért, egyházi és közösségszervező tevékenységéért, életútja elismeréseként – a nyolcvanadik életévét nemrég betöltött Pátkai Róbert részesült, aki az elmúlt esztendőben – Budapesten – a Magyarországi Evangélikus Egyház Ordass Lajos-díját is átvehette.

Forrás: Evangélikus Élet

Adomány

Az *Útitárs* nyomda- és postaköltségére a legutóbbi szám óta a következő adományok érkeztek:

- ***Bödecs Barnabás,* Győr – 2000 forint**
- ***Takács Dezső,* Svédország – 4000 forint**
- ***G. E. Wisky,* Ausztrália – 5000 forint**
- ***Biszkup Margit,* Németország – 40 euró**

Köszönjük támogatásukat! Lapunk kiadásának és postázásának költségeihez szeretettel várjuk olvasóink támogató adományait a Magyar Evangélikus Konferencia, Budapest, Raiffeisen Bank 12010886-00146767-00100002 számlaszámára (külföldről HU 43 1201 0886 0014 6767 0010 0002).

ÚTITÁRS

Magyar evangéliumi lap
Megjelenik hatszor egy évben
Kiadja a Magyar Evangélikus Konferencia (Maek)
1088 Budapest, Puskin utca 12. (telefon: +36 1/338-2302)

Felelős kiadó: Prőhle Gergely elnök
Felelős szerkesztő: Szűcs Petra
(telefon: +36 20/824-8854, e-mail: petra.szucs78@gmail.com)
Megrendelés, információ: Zászkaliczky Pál (e-mail: maek@lutheran.hu)

A lap ingyenes, a nyomda- és postaköltségre adományokat kérünk és elfogadunk.
Bankszámla: Magyar Evangélikus Konferencia, Budapest, Raiffeisen Bank
Bankszámlaszám (belföldről): 12010886-00146767-00100002
(külföldről) IBAN: HU 43 1201 0886 0014 6767 0010 0002
SWIFT: UBRTHUHB